

legen Taler. Mellem de mange ungdommelige Brushoveder og revolutionære Fantaster virkede han ved sin næsten flegmatiske Ro, indtog ved en urokkelig Saglighed og et godmodigt Lune.

Paa Favsingholm havde han i al den Tid kun opholdt sig et Par Gange for Jagtens Skyld sammen med nogle muntre unge Venner, der en Uge eller to huserede der som en Hvirvelvind. Nu sad han paa tredje Aar afmægtig i sin Bedstefars store Armstol og frøs paa Hænder og Fødder som en gammel Mand og kunde dog ikke dø.

Men saa svag han var — Livets Uro brændte ham endnu i Sindet. Trods sine tunge Flodheste-Ben maatte han idelig op af Stolen og spasere lidt paa Gulvet med sin Stok for at prøve, om han ikke kunde spore nogen Bedring. Trods Aandenød og Hjertebanken var han den hele Dag paa Færde som et indespærret Dyr, der efter aarelang Vandring frem og tilbage langsmed Burets Tremmer ikke kan opgive Haabet om at finde en Vej ud til Friheden.

Henne i Landsbyens Præstegaard boede en Mand, Pastor Vestrup, som han kendte fra Barneaarene. De havde for tyve Aar siden en kort Tid siddet sammen paa Skolebænken i Randers og senere igen truffet hinanden i København som Studenter. Torben Dihmer satte just ikke stor Pris paa ham. Der var saa meget ved Manden, der bød ham imod. Men for at høre, hvad Kirken for Tiden mente at vide om et tilkommende Liv, havde han engang sendt ham Bud, og de to Barndomsvenner havde siden haft flere lange Samtaler om religiøse Ma-